

1825. <sup>21</sup>/<sub>6</sub> 17: 1. Beh. af F. t. L. om Godtgørelse i Anledn. af de vanskelige Tilførselsforhold m. m. 1826

den Behandling, Lovforslaget er undergaaet i det andet høje Ting, har været saa grundig, at der i Virkeligheden ikke er noget videre at foretage ved det. Den højtærede Minister har Ret i, at det Lovforslag, som i Dag foreligger, er Resultat af et Samarbejde; dels er de to Lovforslag, der oprindelig blev forelagt, sammenarbejdede til eet, og dels er der foregaaet et saadant Samarbejde, at der her i Tinget møder et Lovforslag, der er enstemmigt vedtaget i det høje Folketing.

Det, som her finder Sted, er hverken mere eller mindre end et Stykke Reguleringspolitik, vi har kendt det adskillige Gange i den nuværende Periode, at man giver Tilskud til Produktionen og tager en Afgift af dem, som efter den almindelige Opgørelse eller i Henhold til Loven ikke har produceret tilstrækkeligt. Jeg deler fuldstændig den Betragtning, som den højtærede Minister gav Udtryk med Hensyn til Lovforslagets Grundlag for Paaligningen, nemlig Hartkornsgrundlaget, at Jordværdien havde været et bedre Grundlag. Dette har ogsaa ærede Medlemmer, som senere har haft Ordet, indrømmet, og jeg personlig har saa meget mere Grund til at glæde mig over, at dette Grundlag vinder mere og mere Anerkendelse, som jeg netop har krævet dette Grundlag ikke alene for Reguleringer, men ogsaa for Beskatninger.

Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) begyndte sin Tale med at sige, at han saa Lovforslaget som en Erkendelse af, at der var handlet forkert overfor Landbruget. Jeg tror ikke, at man ganske kan sige dette. Jeg synes ikke, at det Lovforslag, som foreligger, er en Erkendelse af, at der er handlet forkert overfor Landbruget som saadant; det er snarere en Erkendelse af, at der ikke er handlet rigtigt overfor de forskellige Landsdele. Den store Fejl er efter min Opfattelse den, som blev begaaet straks, da man gik over til den saakaldte Reguleringspolitik, at man ikke gik ind paa det Forslag, der var fremsat af et Mindretal i Prisreguleringskommissionen, hvorefter man i Stedet for det Brødkorn, man afleverede, skulde kunne erholde det samme Kvantum Majs til samme Pris. Derved var man blevet fri for at foretage de Ændringer

med Hensyn til Brødkornsbeholdningerne, man har maattet foretage flere Gange og ogsaa nu er i Færd med. Det var efter min Mening en Kardinalfejl, der paa det Tidspunkt blev begaaet, men jeg er enig med den ærede første Taler i, at naar der er begaaet en saadan Fejl, maa man ogsaa enes om at rette den, og det, der er sket siden da, er i Virkeligheden hverken mere eller mindre end det, at alle Partier, i alt Fald i større eller mindre Grad, slutter sig til Reguleringspolitikken. Det ærede Medlem mente — og det samme udtalte det ærede Medlem (Olufsen), der talte paa det konservative Folkepartis Vegne —, at selv om man nu gav Tilskud til Svineproduktionen, var der Fare for, at den i høj Grad blev indskrænket, og dette er jo ganske rigtigt, Produktionen betaler sig langt fra i dette Øjeblik. Men jeg vilde da gerne sige, at selv om den ikke nu betaler sig, har man Lov til at regne med, at det skyldes de unormale Forhold i Øjeblikket. De Varer, vi sender til England, kommer ikke frem i en saadan Tilstand, at man kan opnaa samme Pris for dem som under normale Forhold. Man har maaske dog Lov til at regne med, at dette Forhold bedres i en nær Fremtid, i hvert Fald synes jeg, man bør give Befolkningen Haab om, at Svineproduktionen i en nær Fremtid bliver noget mere lønnende, end den i Øjeblikket er. Det er imidlertid givet, at dersom man ikke gav det Tilskud, der her er Tale om, vilde den være endnu mindre lønnende. Derfor synes jeg netop, at det Tilskud, der her er Tale om, er i høj Grad paakrævet. Det vilde være den største Ulykke, der kunde ske, om man gik fuldstændig bort derfra, i hvert Fald saaledes, at det ikke blev muligt at eksportere noget, thi Eksporten har i høj Grad Betydning for hele vort Erhvervsliv herhjemme. Det er i Virkeligheden ikke længere saadan, at vi blot spørger, hvad det koster; naar vi skal have Varer fra Udlandet, siger man til os: Kan I levere dette eller hint i Stedet, kan I faa det, ellers ikke. Det forekommer mig derfor, at vor Landbrugs-eksport er i Øjeblikket saa overordentlig nødvendig, som den nogen Sinde har været.

Jeg kan derfor slutte mig til de tidligere ærede Taleres Anbefaling af, at vi gennemfører dette Lovforslag, saa at de